

disse Steder, og skulde det vise sig, at de almindelige Veies Benyttelse paa den Maade, hvorom der er Spørgsmaal, medførte uforholdsmæssig store Ulykker, ved jeg ikke, om man kunde sige, at det var rigtigt at gaae ind paa Sagen. Men, som sagt, hvad det for mig kommer an paa, er at komme til den størst mulige Visshed om, hvorvidt Meningen om de Farer, jeg seer, ere begrundede eller ikke, og det er derfor at jeg i dette Dieblif indskrænker mig til at ønske, at Sagen bliver drøftet paa det Omhyggeligste. Jeg skal hertil kun sœie med Hensyn til den høitærede Ministers Ytring om, at han ansaae Regjeringen bemyndiget til uden den lovgivende Magts Samtykke at meddele Tilladelse til Benyttelse af Locomotiver paa Veiene, og at det kun var, naar der var Tale om Eneret, at et saadant Samtykke behøvedes, bemærke, at det vil sees, at selve Lovudkastets § 2 gaaer ligefrem ud paa at erholde den lovgivende Magts Samtykke til en Bemyndigelse til at bevilge Anlæget, og senere tilføies, at der ogsaa, hvor der findes Anledning dertil, kan gives en Eneret. Man har selvfølgelig, forekommer det mig, ligefrem Opfordring til at gaae ud fra den Forudsætning, at den lovgivende Magts Samtykke behøves, og selv om det er rigtigt, hvad jeg jo ikke paa nogen Maade tør betvivle, at Regjeringen oprindelig har en saadan Bemyndigelse, som den ærede Minister har anført, vil han vistnok, hvis Rigsdagen skulde komme til det Resultat at forkaste § 2, betænke sig paa, desuagtet bagefter at meddele Tilladelse til Anlæget.

Indenrigsministeren: Jeg skal kun gjentage mine Ord, at jeg havde anseet det for tvivlsomt, om den lovgivende Magts Medvirken behøvedes, men at jeg i dette, som i alle Tilfælde, hvor der kan være Tvivl, agter at fortolke Competence-spørgsmaal i Faveur af Rigsdagen. Jeg haaber, at det ialtsald ikke er her, at man vil lægge mig det til Last.

Brasch: Jeg maa med den ærede Minister være ganske enig i, at der ikke kan være nogen Betænkelighed ved at anlægge Sporveie, uden i de Tilfælde, hvor Veien ikke har en tilstrækkelig Brede, thi det, der tages bort til Spor-

tages fra Veien, saa at den øvrige Deel bliver indskrænket for Communicationen. Hvad § 2 angaaer, troer jeg, at man savner en væsentlig Factor for Bedømmelsen af, hvorvidt en Tilladelse som den der omtalte bør indrømmes eller ikke. Jeg har læst den engelske Bill, og jeg skulde tage meget feil, hvis den ikke gaaer ud paa, at Locomotiver paa saadanne Veie skulde være noget anderledes indrette end de, der bruges paa vore Jernbaner. Det paahydes, saavidt jeg erindrer, at de skulde være røgfortærende, at Dampen ikke udlades med den Larm som af de sædvanlige Locomotiver. Det vil derfor være nødvendigt at kende de Dplysninger, som Techniken har tilveiebragt, for at kunne bedømme, om denne Tilladelse er ønskelig eller ikke. Jeg har fra Begyndelsen af haft den samme Betænkelighed, som her er bleven gjort gjældende, jeg har ikke kunnet forsones mig med den Tanke, at saadanne Kolosser skulde kunne færdes paa Veiene saamtidigt med andre Vogne. Men efter hvad jeg har læst, er denne Betænkelighed tildeels fjernet. For at kunne fælde en rigtig Dom over Forholdene, maa man imidlertid bestemt vide, hvad den engelske Lov har fastsat, og hvorledes man i det Hele har indrettet sig paa andre Steder.

Da ikke Flere begjærede Ordet, fattedes Sagens Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 42 Stemmer.

Drejer: Jeg skal i Henhold til hvad jeg nylig har yttret tillade mig at foreslaae, at Sagen undergives Prøvelse af et Udvalg. Jeg skal strax nævne 5 som det Antal Medlemmer, jeg anseer som passende.

Da Ingen ønskede at yttre sig over det saaledes fremsatte Forslag, vedtoges det eenstemmig med 36 Stemmer, at der skulde nedsettes et Udvalg i denne Sag, og da der ikke fremkom noget andet Forslag om Medlemsantallet, ansaaes det for vedtaget uden Afstemning, at dette skulde være 5.

Formanden: Dagsordenen er hermed udtømt. Jeg skal opgive Dagsordenen for næste Møde, imorgen Kl. 1. Den vil være: